

af den Natur netop fremfalde Modstand fra mangfoldige Sider og fra Sider, hvorfra man ikke skulde vente det. Det kommer af, som tidligere er blevet sagt, at de rentenyndendes Tal er stort i vort Samfund. De findes i de forfælseligste Lejre, og tør de end ikke alle utilfløret give deres Modstand til Kende, er Summen af de Midler dog betydelig, som de kunne bruge for at forhindre Lovens Gennemførelse, som gaa imod deres Interesser. Det ærede Medlem stuffer sig derfor, hvis han tror, at Modstanden mod denne Lov er ringe og let at overvinde. Jeg mener, den er meget stor, og vi bør gaa nogenlunde forsigtig til Værks, hvis vi ville haabe paa at kunne føre den igennem. Det gælder nu om at føre Loven hurtig igennem; vi have hørt Grundene herfor af den højtærede Finansminister, hvorfor skulle vi saa her opholde Sagen med en Diskussion om de 5 Millioners Anvendelse, da det er noget, som kræver en nærmere Overvejelse, der næppe vil tage saa ganske kort Tid.

Til det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 4de Valgkreds (Scharling) skal jeg tillade mig at bemærke, at det dog sikkert beror paa en Misforstaaelse, naar det ærede Medlem atter i Dag gentog, at det var en Forudsætning for de vedtagne Jærnbanelove, at de Kommuner, som skulle give Bidrag til Anlægene, ikke maatte optage Laan dertil. Jeg benægter, at der foreligger nogen som helst Forudsætning i den Retning. Naar det ærede Medlem endvidere udtalte, at saaledes som den Lov, vi i Dag behandle, foreligger, er det af selve Loven givet, at hele det Beløb, som laanes, skal anvendes paa den Maade, som bestemmes i § 3, da vil jeg hertil bemærke, at dette paa ingen Maade kan siges at være fastslaaet i Loven. Det følger formentlig af sig selv, at der ifølge § 3 ikke kan anvendes mere af de Midler, som laanes, end hvad der er nødvendigt til at indfri de to Sterling-Laan og til at dække Statsudgifterne til de Jærnbaner, som vi vedtog i Foraaret. Men dertil kan jo ikke medgaa alle 25 Mill. Der bliver altsaa et Overskud, og dette Overskuds Anvendelse kan gøres til Genstand for nærmere og fri Forhandling mellem Regering og Rigsdag.

Det ærede Medlem fra Kalundborg (A. Sørensen) kunde ikke forstaa, hvorledes Sagen havde faaet det Udseende, den har, hvorledes Forslaget var kommet til at lyde paa 25 Mill. Efter den højtærede Ministers Udtalelser antager jeg, at enhver Tvivl maa være forsvunden om, hvorledes det er gaaet til. Den højtærede Minister ophyste, at det skuldes Henbendelser fra forskellige Grup-

per her i Salen, deriblandt ogsaa fra Medlemmer — det søger jeg til — af den Gruppe, som det ærede Medlem fra Kalundborg tilhører. Jeg antager, at herved ogsaa enhver mistænkeliggørende Tale om hemmelige Aftaler mellem den Side, jeg tilhører, og den højtærede Minister maa være bortfalden. Det er Ønster, der have været til Stede hos de forskellige Sider her i Salen, som have været Grundene til, at Forslaget er blevet sat til 25 Mill., medens der til en Tid var Tale om et Statslaan paa kun 20 Millioner.

Svørgaard: Det forekommer mig, at Spørgsmaalet om Anvendelsen af de 5 eller 7 Millioner, der blive tilovers, bliver mere og mere mystisk. For det første skal jeg bemærke, at man ikke kan faa at vide bestemt, hvilket Beløb der er Tale om. De ærede Herrer tale stadig om 5 Millioner, der blive tilovers, men i Ministerens Redegørelse i Anmærkningerne staar der 7 Millioner. Der synes altsaa der at være et Par Millioners Difference, som man ikke ved, hvad man skal gøre ved. Baade det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds (H. S. Larsen) og andre Talere gaa stadig ud fra, at det er 5 Millioner, vi faa at disponere over, men efter Lovforslaget er det 7 Millioner. Hvorfor kommer denne Forskel? Det forekommer mig ogsaa ganske mærkeligt med de Udtalelser, der fremkom om Anvendelsen af dem. I de Bemærkninger, som den højtærede Finansminister henvendte til mig, sagde han først, at Spørgsmaalet om Anvendelsen af disse 5 eller 7 Millioner, hvilket det nu er, var aabent, — og det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, sagde, at det kunde være Genstand for fri Forhandling —, men et Øjeblik efter henviste den højtærede Minister med Tøje til Forslagets § 3, hvori der staar: „Af Udbyttet af Laanet afholdes den Sum, som vil medgaa til Indfrielse af de under § 1 nævnte to engelske Laan samt endvidere Udgifter, som Statskassen udreder i Medhold af Lovene Nr. 83—88 af 8de Maj 1894 om forskellige Jærnbaneanlæg“. Altsaa efter det Forslag, som her ligger for, skulde de Penge, der ikke medgaa til Indfrielse af de engelske Laan, anvendes til Jærnbaner. Men saa kommer Finansministeren under Forhandlingerne og siger: Nej, det er ikke Meningen med Lovforslagets § 3. Meningen er, at vi kunne forhandle ganske frit om deres Anvendelse dertil. Det forekommer mig at være en ganske mærkelig Maade at lovgive paa, at man i en Paragraf bestemmer, at 14—15 Millioner skulle anvend-